

Příspěvek Martina Římana, stínového ministra průmyslu

Děkuji za vstřícnost, dobrý den, dámy a pánové,

Já budu vstřícný také a budu opravdu, na rozdíl od své řeči při představování programového prohlášení vlády ve sněmovně, velmi stručný a zahodím celý svůj projev, který jsem měl připraven.

Dovolte mi pouze pět jednovětvých poznámek k závěrečné prezentaci pana prezidenta Míla, kde hovořil o pěti nebo šesti klíčových problémech, které jste vy, jako Svaz průmyslu a dopravy ČR, našli.

Za prvé to bylo, pokud jsem si to dobře poznamenal, otázka výzkumu, inovací a vzdělávání. Ke každé té odrážce si dovolím říci naše stanovisko. V tomto případě „ano, ale“, přičemž to ano znamená, že to nebude zadarmo. Za prvé je třeba říci, že vzdělání, mám na mysli to vysoké, o kterém tady byla především řeč, nemůže být zadarmo. Protože pokud bude neustále pro každého zdarma, pak to bude znamenat to, že budeme mít stovky studentů a absolventů dějin umění a žádné konstruktéry. Musí to být investice, která musí mít nějakou hodnotu pro každého. Druhá věc, která souvisí s tím ale, je věda a výzkum. Já považuji dvoukolejnost vysokých škol a Akademie věd za neufinancovatelnou pro nejbohatší ekonomiku světa, kterou rozhodně nejsme. Proto bude třeba, všichni mi jistě dáte za pravdu, do tohoto bolavého problému píchnout.

Druhá odrážka pana prezidenta Míla – kvalita právních norem. Tady jednoznačně „ano“. Jsou tady možná představitelé podniků, kteří si stejně jako, když jsem si přečetl v Hospodářských novinách, zástupce firmy Siemens řekl tu památnou větu někdy v loňském roce, že regulace je součástí konkurenčního boje, si to myslí také, ale my si myslíme, že regulace by neměla být součástí konkurenčního boje, že regulace by měla být pouze taková, aby každému dávala stejné podmínky.

Třetí odrážka – daně, jako nástroj hospodářské politiky. Tady se musím trochu zarazit, možná, že jsem to špatně pochopil, ale daně nemohou být nikdy součástí hospodářské politiky státu. To je cesta, která vede jednoznačně do pekel, to je cesta, která vede k různým ideologicky motivovaným daním z energií, progresivitě daní, atd. Daně musí být pouze čistě fiskálním nástrojem státu a náš model, který nabízíme a myslím, že je dobře známý a nebudu o něm zde hovořit, je takovým nástrojem.

Zpružnění trhu práce, další odrážka, jednoznačně „ano“. Tady bych si dovolil říci kacířskou myšlenku, že, zejména, co se týče zákoníku práce, tak moje představa by byla taková, že jakoby stávající zákoník práce zameteme pod stůl, neexistuje žádná regulace zaměstnávání v této zemi a teprve začneme po vzájemné dohodě vytvářet nějakou minimální formu této normy.

Další, už předposlední bod – ekologie. O tom už tady hovořil pan ministr Urban. Já jeho slova slyším rád, jen mi trochu vadí, že tato plamenná slova pronáší po té, co pro několik takových norem zvedl ruku. Na rozdíl od pana premiéra se domnívám, že zatímco doma si dělat pořádek máme, to znamená, že bychom si měli uklízet naše vody, řeky, půdy od nepořádku, který byl za ta desetiletí průmyslového rozvoje způsobován, to znamená, čistíme v rámci programu odstraňování ekologických zátěží v naší zemi, tak jednoznačně musím vystoupit proti těm tzv. mezinárodním závazkům, protože to jsou ve většině případů ideologicky, případně zájmovými skupinami vybojované nesmyslné zájmy, ať už to v poslední době byla, všem vám jistě známa, Natura 2000, nebo co je v parlamentu nyní, tzn. zákon o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů.

A poslední odrážka pana prezidenta Míla byla doprava. Tady říkám opět „ano, ale“ a to ale znamená, že nelze podporovat vše. Nejsme v tomto okamžiku a nebudeme ani v několika následujících letech tak bohatí, abychom mohli podporovat vše, počínaje dálnicemi, silnicemi první třídy, železničními tratěmi v celém rozsahu, který ČR má a je první v Evropě, ne-li na světě, vodními zdroji konče. Musíme diskutovat a vybrat si ten segment dopravy, který ve střednědobém horizontu je pro ekonomiku tohoto státu tím nejpřínosnějším. Děkuji.